

Ár 2018, föstudaginn 1. júní, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Auður Inga Ingvarsdóttir, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hrannar Már Gunnarsson, Oddur Ólason og Þorvaldur Emil Jóhannesson.

Fyrir er tekið **mál nr. 51/2017**:

**M sóknaraðili
gegn
F fjármálafyrirtæki**

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 22. nóvember 2017, með kvörtun sóknaraðila, dags. 20. nóvember 2017. Með bréfi nefndarinnar, dags. 23. nóvember, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dags. 13. desember 2017. Var bréfið sent sóknaraðila, með tölvupósti nefndarinnar þann 15. desember 2017, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust með tölvupósti, dags. 8. janúar 2018.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar 1. júní 2018.

II.

Málsatvik.

Þann 17. nóvember 2005 gaf sóknaraðili út veðskuldabréf að fjárhæð 4.500.000 kr. til FF. Skuldabréfið var tryggt með veði í A.

Þann 2. febrúar 2010 var gerð skilmálabreyting á ofangreindu veðskuldabréfi þar sem gjaldföllnum afborgunum, vöxtum, verðbótum, dráttarvöxtum og kostnaði að fjárhæð 125.610 kr. var bætt við eftirstöðvar lánsins og var nýr höfuðstóll tiltekinn 5.284.867 kr. Þá var skuldara veitt heimild til að greiða þrjá gjalddaga að lágmarki 30.000 kr. inn á lánið á hverjum gjalddaga og skyldu áfallnir vextir leggjast við höfuðstól lánsins á gjalddaga og endurgreiðast með sama hætti og höfuðstóll þess.

Þann 15. júní 2012 var gerð önnur skilmálabreyting vegna vanskila á ofangreindu veðskuldabréfi. Var gjaldföllnum afborgunum, vöxtum, verðbótum, dráttarvöxtum og kostnaði að fjárhæð 1.171.246 kr. bætt við eftirstöðvar lánsins og var nýr höfuðstóll þess tiltekinn 6.242.503 kr.

Þann 23. janúar 2014 var sóknaraðila sent bréf þar sem hún var upplýst um að lán sem áður voru hjá FF hefðu verið færð til varnaraðila.

Sóknaraðili kvartaði til nefndarinnar þann 24. mars 2014 og beindi kvörtun sinni að FFF sbr. mál nr. 45/2014. Með úrskurði nefndarinnar þann 11. júlí 2014 var kröfu sóknaraðila vísað frá, meðal annars á grundvelli þess að ekki hafi verið ráðið að sóknaraðili hafi borið kröfu sína upp við FFF eða forvera hans. Með kvörtun sinni dags. 22. nóvember 2017 beinir sóknaraðili nú kröfum sínum að varnaraðila.

III.

Umkvörtunarefni.

Undir liðnum „Kröfur“ í kvörtun til nefndarinnar segir: „Ég er ósátt við lögfræðikostnað og innheimtuþóknun um kr. 1.200.000.“ Má skilja kröfu sóknaraðila sem svo að hún krefjist þess að lögfræðikostnaður og innheimtuþóknun að fjárhæð um 1.200.000 kr. verði felldur niður. Í fylgigögnum er varða athugasemdir vegna lánsins virðist sóknaraðili breyta kröfugerð sinni á þann hátt að hún fari fram á lækkun kröfu að upphæð 1.620.000 kr., engan lögfræðikostnað auk leiðréttingu vaxta frá vaxtahækkun á láninu.

Sóknaraðili segist ósátt við lögfræðikostnað og innheimtuþóknun að fjárhæð um 1.200.000 kr. Hún hafi greitt um 60.000 kr. af láninu í ágúst 2010 en fram að þeim tíma hafi lánið verið í skilum. Segir sóknaraðili að samkvæmt símtali við FF hafi verið fallist á að hún greiddi lægri upphæð í einhvern tíma. Hafi næsti gjalddagi, í september 2010, þá verið um 39.000 kr. Eftir greiðslu þeirrar afborgunar hafi sóknaraðila verið bent á að tala við varnaraðila sem væri kominn með lánið til sín.

Sóknaraðili segir að á þeim tíma sem hún hafi reynt að ná samkomulagi við varnaraðila hafi hún greitt um 590.679 kr. Segist sóknaraðili í tvígang hafa skrifað undir skilmálabreytingar vegna lánsins. Þann 15. júní 2012 hafi hún þó ekki haft annarra kosta vól en að skrifa undir nýtt lán því lánið hafi verið komið í 6.242.503 kr., fastir vextir verið 6,55% og vaxtaskoðun fyrirhuguð eftir 5 ár. Þá segir sóknaraðili lánið hafa staðið í um 5.200.000 kr. þegar hún lenti í greiðsluerfiðleikum.

Sóknaraðili segist hafa átt mörg samtöl símleiðis við varnaraðila auk tölvupóstsamskipta. Segir hún varnaraðila engan vilja sýna til að semja um lánið, en umrætt lán sé eina lánið sem hvílir á eigninni. Sóknaraðili vísar til þess að samkvæmt símtali við varnaraðila hafi henni verið tjáð að varnaraðili fengi meira fyrir eignina með því að láta hana fara á uppboð heldur en að semja við sóknaraðila. Hafi sóknaraðila brugðið við þessi svör, en það eina sem henni stóð til boða var að borga inn á lánið í um 3 mánuði og sjá síðar til. Hafi þetta gengið með þessum hætti í þó nokkurn tíma. Segist sóknaraðili því einan hafa haft þann kost, eftir fjölda símtala og tölvupósta, að skrifa undir lánið.

Sóknaraðili bendir á að skrifað hafi verið undir lánið 15. júní 2012 en það hafi ekki verið vottað, skjalið hafi því verið vottað án hennar vitundar og vill sóknaraðili að það verið skoðað. Kveðst hún hafa vonast til þess að þegar lánið færi frá varnaraðila gæti hún fengið réttláta upphæð á eftirstöðvar.

Í viðbótarathugasemdum gerir sóknaraðili athugasemd við að lánið fari frá FF til varnaraðila en ekki hafi verið hægt að vera í sambandi við neinn hjá varnaraðila, hafi þeir því getað hámarkað kröfuna að vild.

Þá gerir sóknaraðili athugasemdir við að vextir á láninu hafi verið að breytast. Vísar sóknaraðili til þess að dómur hafi fallið um óleyfilega hækkun á vöxtum þar sem vaxtahækkun hafi ekki verið tilgreind á láninu við endurskoðun á láni. Telur sóknaraðili að vextir og annar kostnaður sé ekki réttur í höndum varnaraðila og óskar hún eftir að það mál verði skoðað, sjá megi að hún hafi greitt af láninu en allur þessi kostnaður samt sem áður komið til.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess aðallega að kröfu sóknaraðila verði vísað frá. Til vara er þess krafist að kröfu sóknaraðila verði hafnað.

Varnaraðili byggir aðalkröfu sína í fyrsta lagi á því að krafa sóknaraðila fullnægi ekki áskilnaði um skýrleika, sbr. e-lið 6. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um

viðskipti við fjármálafyrirtæki. Þá segir varnaraðili að í úrskurði nefndarinnar í máli nr. 45/2014 hafi niðurstaða nefndarinnar verið sú að vísa kröfu sóknaraðila frá. Hafi sú niðurstaða m.a. verið byggð á óskýrleika kröfugerðar sóknaraðila m.a. varðandi forsendur kröfunnar og útreikninga á lögfræðikostnaði sem sóknaraðili telji varnaraðila innheimta. Telur varnaraðili að þrátt fyrir fyrrgreinda niðurstöðu nefndarinnar hafi sóknaraðili í engu skýrt kröfugerð sína eða útreikninga á frekari hátt en áður var gert eða lagt fram önnur gögn er gætu varpað ljósi á kröfugerð sóknaraðila og forsendur hennar.

Þá vísar varnaraðili til 5. gr. samþykktar nefndarinnar. Segir varnaraðili að frá því að skilmálabreyting hafi verið gerð þann 15. júní 2012 verði ekki séð að sóknaraðili hafi verið í samskiptum við FF eða varnaraðila en sá fyrrnefndi hafi sameinast varnaraðila um áramótin 2013/2014. Segir varnaraðili að sóknaraðili virðist því ekki hafa gert skýra kröfu um endurgreiðslu innheimtukostnaðar vegna innheimtu á framangreindu veðskuldabréfi til varnaraðila. Að auki áréttar varnaraðili að erfitt sé að skýra kröfugerð sóknaraðila í kvörtuninni sem slíka eða að hverju krafan beinist nákvæmlega. Telji varnaraðili því rétt að vísa beri kröfu sóknaraðila frá nefndinni.

Til stuðnings varakröfu sinni vísar varnaraðili til athugasemda FFF dags. 25. apríl 2014, sbr. mál nr. 45/2014. Þá segir varnaraðili, með fyrirvara um skýrleika kröfu sóknaraðila, FFF gera grein fyrir að samkvæmt fyrirliggjandi upplýsingum, sem jafnframt liggja fyrir í þessu máli, hafi fjárhæð vanskila við skuldbreytingu þann 12. júní 2012 numið 1.171.246 kr. Telur varnaraðili sóknaraðila ekki virðast gera greinarmun á gjaldföllum afborgunum, vöxtum, verðbótum og dráttarvöxtum annars vegar og innheimtukostnaði hins vegar. Hafi FFF lagt fram upplýsingar, er fylgdu með sem gögn í þessu máli, er tilgreindu innheimtukostnað hafa verið 115.000 kr. og þar af útlagðan kostnað 65.000 kr. Þá segir varnaraðili að sóknaraðili hafi í engu rengt framangreindar upplýsingar FFF né lagt fram aðrar upplýsingar. Sé krafa sóknaraðila því efnislega röng, þ.e. ef hún snúi að lögfræði- og innheimtukostnaði sem slíkum.

Ennfremur bendir varnaraðili á meginreglur um tómlæti og fyrningu. Segir varnaraðili svo virðast sem sóknaraðili hafi ekki haft samband við varnaraðila vegna málsins frá því hann hafi undirritað framangreinda skilmálabreytingu þann 12. júní 2012.

Að lokum vísar varnaraðili til þess að F hafi verið tekinn til slitameðferðar skv. lögum um hlutafélög nr. 2/1995. Innköllun hafi verið gefin út í desember 2016 og hafi kröfulýsingarfresti lokið í febrúar 2017. Segir varnaraðili sóknaraðila ekki hafa lýst kröfu á hendur varnaraðila. Hafi sóknaraðili átt kröfu á hendur honum hafi hún fallið niður sökum vanlýsingar í samræmi við 118. gr. laga nr. 21/1991, um gjaldþrotaskipti o.fl. Í ljósi framangreinds telji varnaraðili því að hafna beri kröfum sóknaraðila.

V.

Niðurstaða.

Í 6. gr. samþykktar fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki er fjallað um þau mál sem nefndin fjallar ekki um. Í e-lið 6. gr. samþykktanna kemur fram að nefndin fjalli ekki um mál sem eru það óljós, illa upplýst eða kröfur aðila svo óskýrar að þau eru ekki tæk til úrskurðar.

Telja verður kröfugerð sóknaraðila óskýra að því leyti að ekki hefur verið gerð nægileg grein fyrir því hver grundvöllur kröfugerðar sóknaraðila sé né megi heldur telja ljóst hver kröfugerðin sé. Skilja má kröfu sóknaraðila samkvæmt kvörtunareyðublaði sem svo að hún krefjist þess að allur lögfræði- og innheimtukostnaður u.þ.b. 1.200.000 kr. verði felldur niður en samkvæmt málgögnum virðist sóknaraðili fara fram á lækkun

ÚRSKURÐARNEFND UM VIÐSKIPTI VIÐ FJÁRMÁLAFYRIRTÆKI

kröfu að upphæð 1.620.000 kr., niðurfellingu lögfræðikostnaðar auk leiðréttingu vaxta frá vaxtahækkun á láninu.

Ekki verður heldur af málatilbúnaði sóknaraðila eða framlögðum gögnum ráðið á hverju hún byggir framangreinda kröfu og útreikning á lögfræði- og innheimtukostnaði sem hún telur að varnaraðili sé að innheimta. Af þeim innheimtubrífum, sem sóknaraðili hefur lagt fram, verður ekki séð að þessi krafa hafi verið sett fram. Í því samhengi bendir nefndin einnig á að samkvæmt innheimtulögum nr. 95/2008 og lögum um lögmenn nr. 77/1998 heyrir ágreiningur um innheimtukostnað ekki undir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Sóknaraðili telur einnig að leiðrétta eigi vexti af láninu en vísar ekki í skilmála sem leiða til slíks. Af hálfu varnaraðila hefur ekki verið sýnt fram á hvaða rök hafi legið að baki ákvarðana um breytingar á vöxtum, sbr. dóm Hæstaréttar í máli nr. 623/2016. Svo hægt sé að taka afstöðu til kröfu sóknaraðila um leiðréttingu vaxta telur nefndin nauðsynlegt að fá annaðhvort í hendur skýra og glögglega fram setta útreikninga á því sem sóknaraðili telur vera rétta stöðu lánsins og kröfugerð sem byggir á þeim útreikningum, eða skýra, rökstudda kröfu um að einhver tiltekin atriði í útreikningi varnaraðila verði reiknuð með öðrum hætti en gert er.

Í ljósi framangreinds verður ekki hjá því komist að vísa kröfu sóknaraðila frá með vísan til e-liðar 6. gr. samþykktar fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, F, er vísað frá.

Reykjavík, 1. júní 2018.
Auður Inga Ingvarsdóttir

Geir Arnar Marelsson
Oddur Ólason

Hrannar Már Gunnarsson
Þorvaldur Emil Jóhannesson